

DEREK LANDY

Detektív Kostlivec

SMRTONOS

Detektiv
Kostlivec

Prečítaj si celú sériu

Detektív Kostlivec

v správnom poradí:

1. ŽEZLO PRASTARÝCH
2. HRA S OHŇOM
3. BEZTVÁRNI
4. ČAS TEMNOTY
5. KRAJINA ŽIVÝCH
6. SMRTONOS

DEREK LANDY

Detektív Kostlivec

SMIRTONOS

slovar

Copyright © Derek Landy 2011
Cover illustrations © Tom Percival 2011
Cover design © HarperCollins Publishers
Illuminated letters © Tom Percival
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Translation © Patrick Frank 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Derek Landy – Skulduggery Pleasant Death Bringer, Book 6*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Children's Books, London 2017, preložil Patrick Frank.

Zodpovedná redaktorka Toňa Revajová
Korektúra Dominika Mikušková
Editorka Daša Jajcayová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava v roku 2022.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-5188-0

www.slovar.sk

Túto knihu venujem svojim neteriam.

Čučoriedky moje, ani jedna z vás ešte nebola na svete, keď sa na ňom objavil Kolohnát Lahoda. Odkedy ste však tu, nikto z rodiny už nechce hovoriť o spisovateľovi. Všetci v kuse debatujú len o tých prekliatych deckách. Odrazu sa so mnou nik nemazná – a vinu za to pripisujem práve vám.

Máte však aj svoje lepšie stránky. Koniec koncov, kvôli vám má teraz Valkýra sestričku. Ste priemerne roztomilé, primerane rozkošné, a keď spadnete, dokážete ma rozosmiať.

Preto som túto knihu venoval vám, Rebecca a Emily a Sophie a Clara a...

(vlož mená ďalších neterí a synovcov, ktorí sa môžu predrať na tento svet a raz si prečítať túto knižku.)

Bez najmenej smietky pochybností viem, že som váš najmilší strýko. Predpokladám, že ma máte radšej ako vlastných rodičov.

(Nemám vám to za zlé. Poznám sa s nimi. Nestoja za veľa.)

PROLÓG

Dvere sa zavreli a mihotavé svetlo sviečok sa odrážalo od tinedžerky priviazanej k stolu. Obrátila hlavu k mágovi, čo za ňou prišiel. Ako úplne všetko na tele, aj tvár jej zdobili drobné biele jazvy – symboly, ktoré jej už mesiace pomaly a dôsledne vyrezával hlboko do mäsa. Volala sa Melancholia Klárová a predstavovala jeho veľké tajomstvo. Jeho experiment. Posledný zúfalý pokus, ako sa dostať k moci.

„Bolí to,“ zastonala.

Vandamír Pachta, klerik prvej triedy, príslušník rádu nekromantov, uznávaný učenec tajných jazykov a hrôzostrašný protivník na debatnom poli, prikývol a pohladil ju po ruke. S jeho pokusmi súhlasila s nadšením, ktoré v sebe dokážu vzbudiť len tí najdychtivejší, no v ostatnom čase ju čoraz častejšie trápila sebaľútosť. Liezlo mu to na nervy.

„Viem, moja drahá. Chápem, že to bolí, ale bolesť nič nie je! Keď tu skončíme, zmizne z celého sveta. Všetku si vytrpela za nás. Trpíš za život na celom svete – v celom vesmíre!“

„Prestaň s tým, prosím,“ kňučala. „Zmenila som názor. Už to nechcem.“

„Rozumiem,“ povedal jej smutne. „Naozaj ti rozumiem. Bojíš sa, že na to nebudeš mať dosť sily. Lenže ja viem, že ju máš! Preto som si zo všetkých vybral teba. Verím v teba, Melancholia. Verím v tvoju silu.“

„Chcem ísť domov.“

„Tu si doma.“

„Prosím...“

„No tak, milé dieťa, teraz fakt nie je čas na prosíkanie. Veľký príval je nádherná, fantastická vec, ktorú si máme vážiť! Podstúpila si ďalší krok. Stala si sa tým, čo ti bolo od začiatku súdené. Všetci sme to museli podstúpiť. Žiadny mág bez toho nemôže existovať.“

Zaťala zuby, lebo ju až prehlo od kľča, a zalapala po dychu.

„Ale nemá to trvať tak dlho! Vravel si, že budem najmocnejšia na svete. O tomto si nehovoril!“

Premohol sa a pozrel jej do očí. Hnusili sa mu ľudia, ktorí sa potia, a z tejto dievčiny sa pot len tak rinul. Pri pohľade na jej mokrú tvár s kropajami slaných telesných výlučkov sa mu dvíhal žalúdok.

„Pre moc, ktorú som ti slúbil, musíš trpieť o niečo viac ako my ostatní,“ vysvetlil jej. „Lenže úsilie, čo sme vynaložili do tvojej prípravy, sa nám stonásobne vráti. Ver mi! Symboly, čo som do teba vygravíroval, absorbujú silu Prívalu. Prijímajú ju, presúvajú ju hore-dolu, nechávajú ju rásť a silnieť.“

„Pusti ma von!“

„Už len pár dní.“

„Pusti ma von!!!“ zvrieskla a všade okolo nej sa zdvihli tieň. Ovíjali ju a ťažovali sa na všetky strany ako chápadlá.

Rýchlo k nej pristúpil a nahodil úsmev.

„Ale pravdaže, drahá. Máš stopercentnú pravdu. Nadišiel tvoj čas.“

Vyvalila oči a tieň sa zase stiaholi. Pochyboval, že si ich vôbec uvedomuje. Priviazaná k stolu by nemala mať vôbec žiadnu moc. Úsmev na jeho tvári sa zmenil, lebo tentoraz bol naozaj úprimný. Je to dobré znamenie, hovoril si.

„Už je koniec?“ opýtala sa chabo. „Už ma pustíš?“

„Či ťa pustím?“ zopakoval so smiechom a uvoľnil jej putá. „Hovoríš to, akoby som ťa držal v zajatí alebo čo! Som tvoj priateľ, Melancholia. Som tvoj duchovný sprievodca. Som jediný na celom svete, komu môžeš veriť a kto k tebe bude vždy úprimný.“

„To... to... to viem, klerik Pachta,“ jachtala.

Vytiahol si z róby vreckovku a utrel jej ňou lepkavé vlhké rameno. Až potom ju zaň chytil a pomohol jej vstať.

„Musíme zvoliť správnu chvíľu, kedy o tebe povieme veľkňazovi, ale keď sa napokon dozvie, na čom sme tu celý čas pracovali, všetko sa zmení. Rozkríkne sa, že si Smrtonos, a mnohí sa budú uchádzať o tvoju priazeň. Nikomu never.“

Poslušne prikývla.

„Niektorí to jednoducho nepochopia,“ pokračoval. „Dokonca aj niektorí priamo z nekromantského rádu. Ak sa budeš cítiť neisto, vystrašene alebo sa skrátka budeš chcieť porozprávať... som ti k dispozícii.“

„Aj teraz som vystrašená,“ pripustila a zovrela mu prstami zápästie. Musel vynaložiť všetky vnútorné sily, aby ho od toho mazľavého dotyku zhnusene nestriaslo.

Upokojujúco sa usmial.

„Nemáš sa čoho báť. Rozhodne nie, kým si so mnou. Raduj sa, drahá! Ani sa nenazdáš a spasíš celý svet!“

„Dobro a zlo majú k sebe tak blízko, akoby ich duša spútala reťazou.“

Dr. Jekyll a pán Hyde (1941)

I

KENNY

Kenny Dunne nebol odborník na autá. Čo-to o nich vedel, to sa musí uznať. Vedel, kde majú kolesá, ako sa na nich otvárajú a zatvárajú dvere, dokonca aj to, kadiaľ do nich naliať benzín, keď treba. Ovládal teda základy – presne toľko, koľko musel, nič viac. Aj pre človeka ako on však kúdoly dymu spod kapoty znamenajú, že sa deje niečo veľmi zlé.

Auto prskalo, kašlalo a drhlo, no Kenny len pevnejšie zovrel v rukách volant.

„Nie!“ kričal. „Nie, prosím!“ Auto zachrčalo a zatriaslo sa. Pre dym už z neho takmer nebolo ani vidieť. Hlavou sa mu mihali predstavy, ako nečakane vybuchuje a mení sa na veľkú ohnivú guľu. Strhol si bezpečnostný pás a vyskočil na ulicu zaliatu slnkom. Odvšadiaľ ho vítalo trúbenie. Musel uskočiť pred rozbehnutým cyklistom, ktorý sa naňho rútil ako strela, čo má dnes mimoriadne zlú náladu. Premávka v Dubline za sobotňajšieho rána nebývala vôbec hrozná, no keď sa práve konal veľký zápas, bola priam príšerná. Nasrdení šoféri s vlajôčkami na zrkadlách po ňom nenávisťne zazerali, lebo kvôli nemu museli nečakane prejsť do druhého pruhu.

Ospravedlňujúco sa na nich usmial a obrátil zrak naspäť k svojmu autu. Nevybuchlo. Zobral si z neho tašku a vypol zapalovanie. Auto zasipelo a vďačne – aj keď trocha predčasne – zdochlo. Nechal ho tam a mávol na taxík.

Meškal. Ani sa mu to nechcelo veriť. Neveril, že by sa nedokázal poučiť ani po dlhých rokoch neskorej dochádzky všade, kde má byť načas. Koľko rozhovorov do novín si pokazil, lebo neprišiel v dohodnutom čase? Herci, rockové hviezdy, politici, biznismeni, bohatí a slávni aj chudobní a neznámi... Ani k jednému sa nedostal včas. Musel priznať, že u novinára to nie je práve najlepšia vlastnosť, najmä keď všetky noviny redukujú počty zamestnancov. S printovými médiami je koniec, vravia. Hlavne však bude koniec s ním samým, keď do konca mesiaca neprinesie hotový materiál.

Ten príbeh bol fakt šťavnatý. Bol skvelý, bizarný a unikátny – presne taký, aký má šancu prebojovať sa do novín po celom svete a možno aj do nejakých tých časopisov. Pri tejto predstave vždy až takmer slintal. Konečne poriadny honorár! Jedlo v chladničke! Žiadne starosti o to, z čoho zaplatí nájom! Možno aj nejaké trocha slušnejšie auto, ak sa mu fakt veľmi pošťastí.

Pozrel sa na hodinky. Už meškal pätnásť minút. Hrýzol si pery, nervózne klopal po taške a zúfalo túžil, aby sa cesta pred nimi nejakým zázrakom uvoľnila. Nevedel, ako dlho tam jeho zdroj vydrží čakať, no bol si takmer istý, že ak to z neho nedostane teraz, ďalšiu šancu nedostane. Vystopovať Paula Lyncha nebolo vôbec ľahké, no hľadať konkrétneho bezdomovca v mesta ako Dublin je vždy riadna zaberačka. No a Lynch nemá mobil ani nič také.

Taxík sa dovliekol k ďalšiemu semaforu a Kenny už takmer kňučal.

Zrejme nebolo rozumné vložiť toľko nádejí do jediného článku, ktorý si nikto neobjednal, nemal však veľmi na výber. Potreboval trocha šťastia a riadny prelom. V tejto profesii sa celkom dobre rozbehol – urobil viacero rozhovorov so zaujímavými ľuďmi a napísal niekoľko článkov –, potom to však začalo akosi upadať. Priam videl, ako mu uniká jedna príležitosť za druhou, no nedokázal tomu zabrániť. Teraz už pracoval len na voľnej nohe, sem-tam mu niekto dohodil nejakú robotu,

inak však editori nechávali len na ňom, nech si nájde námety aj ľudí celkom sám. No a práve to teraz robí.

Keď sa pred rokom dopočul o tých fámach, len nad nimi mávol rukou. Samozrejme. Boli šibnuté. Napísal pár článkov o nových trendoch v mestských legendách, nič viac tomu však nepripisoval. Lenže klebety pretrvávali. Neprestávalo sa hovoriť o divných ľuďoch, čo robia divné veci. Znelo to neuveriteľne, nešlo však len o výmysly šialencov, paranoikov a vyšitých chudákov. Objavovali sa na nečakaných miestach. Občas naňho vyskočili na internete a rovnako rýchlo zase zmizli. Zopár z tých, ktoré začal sledovať, sa ukázali ako hoaxy a ľudia, ktorí ich mali údajne zažiť, mu tvrdili, že o ničom takom nevedia. Už na to takmer aj celkom zabudol, keď sa zoznámil s Lynchom. Objavil prvú jasnú stopu. Za celé roky, čo to sem-tam vyšetroval, bol Lynch prvým solídnyim svedkom – pokiaľ sa za solídneho svedka dá pokladať mrmlavý bezdomovec – a Kenny mal pocit, že sa mu chystá vytáčať všetko, čo vie. Už s ním hovoril trikrát a cítil, že si získava jeho dôveru.

Dnes je kľúčový deň, hovoril si. Ak sa tam teda dostanem načas.

Taxík opäť zastal a Kenny stratil trpezlivosť. Zaplatil šoférovi, vyskočil z auta, prehodil si tašku cez plece a rozbehol sa.

Po dvadsiatich sekundách behu to vážne oľutoval. Už nebežal celé roky. Bože, behať je také ťažké... A je mu pritom horúco. Na čelo mu vyrazil pot. Pálilo ho v pľúcach. Boleli ho lýtka.

Dotackal sa na najbližší roh a znova mávol na taxík. Zastal mu ten, z ktorého len teraz vystúpil.

„To asi nebol najlepší nápad, čo?“ spýtal sa ho šofér povýšenecky.

Kenny len zafučal a klesol na zadné sedadlo.

Nakoniec sa predsa dostali k parku. Kenny druhý raz zaplatil taxikárovi a náhlivo vykročil cez trávnik. Všade naokolo bolo plno ľudí. Vyhrievali sa na májovom slniečku, smiali sa, debatovali, prechádzali sa a lízali zmrzlinu. Za majiteľmi pobiehali drobné psíky. Hrala hudba. Jazierko sa príjemne jagalo.

Kenny uvidel Paula Lyncha, ako sedí na lavičke v tieni ďaleko od všetkých ostatných, a na tvári sa mu objavil úsmev ako vlna na hladkej chladnej vode. Utrl si pot z čela a vykročil k nemu. Pohyboval sa o poznanie pomalšie a vystieral k nemu ruku, nech sa patrične pozdravia. Lynch nereagoval. Len si tam sedel, opieral sa o zábradlie a hrbil plecia. Zjavne nemal dobrú náladu.

Keby bol naozaj veštec, tak by predvídal, že novinár bude meškať, a zariadil by sa podľa toho. Kenny sa usmial ešte priateľskejšie.

„Soráč,“ povedal a vošiel k nemu do tieňa. „Veď vieš, strašná zápcha. K tomu sa mi ešte pokazilo auto a musel som si vziať taxík...“

Lynch nereagoval. Dokonca ani nezdvihol hlavu.

Kenny tam chvíľu trápne stál, potom mykol plecocom a sadol si.

„Nádherný deň, čo povieš? V Írsku sa človek môže potrhať, aj tak neodhadne, ako bude vyzeráť letný deň. Nedáš si zmrzlinu alebo niečo? Ja by som si fakt jednu dal.“

Stále nič. Lynch mal zavreté oči.

„Paul?“

Natiahol ruku a štuchol do svojho jediného poriadneho zdroja. Potom ešte raz. Potom si všimol, že jeho jediný poriadny zdroj ma zakrvavenú košeľu. Chytil ho za plecia a zatriasol ním. Lynchovi vyvrátilo hlavu dozadu a na krku sa objavila dlhá, hladká a hlboká rezná rana, akoby sa mu tam nečakane otvorilo červené tretie oko.

JA A DIEVČA

Sedel vo vyšetrovacej miestnosti a snažil sa neošávať. Trocha ho sklamalo, že tam nemajú polopriehľadné zrkadlo ako v televíznych detektívkach. Možno ich majú len v Amerike. V Írsku miestni poliši asi nemajú ani nepriehľadné.

Dvere na pravej strane sa otvorili a do vyšetrovne vošli dvaja ľudia. Prvý bol vysoký chudý muž v modrom obleku s dokonalým strihom a klobúku ako od súkromného detektíva z roku 1940. Posadil sa z druhej strany stola a zložil si ho z hlavy. Mal tmavé vlasy a vysoké líčne kosti. Vyzeralo to, že má problém zaostriť zrak. Jeho pleť vyzerala ako z vosku. Na rukách mal rukavice.

Za ním sa o stenu oprela jeho spoločníčka. Bola vysoká, pekná, takisto s tmavými vlasmi. Napohľad nemala viac ako šestnásť rokov. Mala čierne nohavice a napoly zazipsovanú čiernu bundu z materiálu, aký Kenny ešte nikdy nevidel. Ani sa naňho nepozrela.

„Ahojky,“ muž po ňom vrhol oslnivý úsmev. Mal dokonalý chrup.

„Ahoj,“ odzdravil mu Kenny.

Dievča nepovedalo vôbec nič.

Mužov hlas znel hladko ako najjemnejší zamat.

„Som detektív inšpektor Ja. Viem, nezvyčajné meno. Naša rodina je neskutočne samolúba. Mám šťastie, že mi ostal aspoň minimálny náznak skromnosti, ale na druhej strane musím

priznať, že som vždy a všade prekonal všetky očakávania. Ty si Kenny Dunne, však?“

„Áno.“

„Tak len pár otázociek, pán Dunne. Alebo Kenny. Môžem ti tykať? Za posledných pár sekúnd sme sa celkom spriatelili. Takže Kenny?“

„Ako chcete,“ odvetil Kenny zarazene.

„Ďakujem. Ďakujem ti veľmi pekne. Je dôležité, aby si sa pri mne cítil príjemne, Kenny. Musíme si vybudovať istú úroveň dôvery, aby som ťa mohol dokonale zaskočiť, keď ťa nečakane obviním z vraždy.“

Kennymu podskočilo obočie. „Čo?“

„Ach, jaj,“ vzdychol si inšpektor Ja. „To malo prísť až o pár minút.“

„Ja som Lyncha nezabil!“

„Mohli by sme sa vrátiť k dôvere, ktorú sme si tak pekne vytvárali?“

„Pozrite sa, dohodol som si s ním stretnutie, lebo som s ním chcel robiť interview, ale keď som sa tam dostal, už bol mŕtvy!“

„Neveril by si, ako pri tejto práci často počujem výhovorku, že obeť už bola mŕtva, keď sa k nej podozrivý dostal. Alebo možno aj veril. Neviem. Pointa je v tom, Kenny, že to pre teba nevyzerá dobre. Ak nám povieš všetko, čo vieš, možno sa nám podarí presvedčiť kolegov, aby boli k tebe zhovievaví.“

Kenny naňho chvíľu hľadel, potom obrátil zrak na dievča.

„Kto ste?“

Pozrela mu do očí, podvihla obočie a nič nepovedala.

„Je tu na praxi,“ odpovedal miesto nej inšpektor Ja. „Tým sa netráp, Kenny. Radšej sa tráp sám sebou. Aký si mal vzťah s mŕtvym?“

„Ehm...“ jachtal Kenny. „Som novinár. S tým človekom som robil niekoľko interview.“

„O čom?“

„O... ničom. Je to... Bol to šibnutý konšpirátor, viete?“

„Konšpirátor? Zaujímal sa o sprisahania, ktoré nám vláda zatajuje, a tak podobne?“

„No... Nie celkom. Išlo skôr o...“ Kenny si vzdychol. „To by bolo na dlhé rozprávanie.“

„Mňa čas až tak veľmi netlačí,“ vyhlásil inšpektor Ja a obzrel sa po dievčati. „A čo teba?“

„Mňa vlastne áno,“ odvetilo. „Čaká ma krst.“

„Aha,“ povedal. „Samozrejme.“ Obrátil sa ku Kennymu. „Tak keby si hovoril fakt rýchlo, možno by si nám to stihol vysvetliť včas.“

Kenny sa chvíľu rozhodoval, ako to podať bez toho, aby vyzeral ako úplný šialenec.

„Jasné,“ povedal napokon. „Posledné roky sledujem niekoľko nezvyčajných námetov. Nič veľké, žiadne mohutné škandály, ale príbehy, ktoré všetci ignorujú, lebo na prvé pocity znejú vyšínuto. Nijaké noviny ich neberú vážne, a tak som im mohol venovať len málo času. Začalo sa to, keď som písal o mestských legendách. Veď viete, o všetkých zvyčajných povedačkách, moderných mýtoch a novom folklóre. Niektoré sú hrozné, iné desivé, skrátka presne také, ako by ste čakali. Potom sa ku mne však začali dostávať trochu iné.“

„Aké?“

„Kadejaké klebety a útržky väčších príbehov. Nieкто videl súboj, v ktorom zúčastnení po sebe vrhali oheň. Iný zaregistroval, ako nejaký chlap preskočil celý dom a žena zase len tak zmizla.“

Inšpektor Ja naklonil hlavu. „Takže tieto moderné legendy sú o superhrdinoch?“

„Presne to som si myslel aj ja, ale teraz si vôbec nie som istý. Už nejaký čas počúvam šuškačku o celej subkultúre, v ktorej sa dejú takéto veci. Lynch vravel, že sa dá vidieť všade, ak človek vie, čo hľadať.“

„Aha. Aj o sebe tvrdil, že je superhrdina?“

„Lynch? Nie. Bože, to by bolo trápne! Veď je jasné, že to nemal v hlave celkom v poriadku. Vravel, že má videnia. Tak im

hovoril – videnia. Vraj ich má už od puberty. Na smrť ho desili. Chodil kvôli nim k jednej psychiatricke za druhou, užíval ka-dejaké tabletky, ale nič nepomáhalo. Nedokázal si udržať prá-cu ani vzťah... Nakoniec sa ocitol na ulici. Priveľa pil a ticho si kadečo mrmlal po kanáloch.“

„A to mal byť tvoj zdroj?“ opýtal sa inšpektor Ja.

„Viem, že to znie nevierohodne.“

„Trošku.“

„Ja som to s ním však nevzdal. Počúval som, čo hovorí. Nakoniec som sa naučil oddeľovať nezmyselné táraniny od... asi by sa dalo povedať, že od faktov.“

„Aké veci ten človek vídal?“ spýtalo sa ho dievča.

Kenny sa zamračil. Nechápal, akým právom mu kladie otázky študentka na praxi, ale inšpektor Ja nenamieta, a tak zdráhavo odpovedal: „Videl apokalypsu. Vlastne ich bolo nie-koľko, ak mám byť úprimný. Prvá sa týkala temných bohov, ktorým hovoril aj Beztvární. Pred dávnymi vekmi ich ktosi – nik nevie kto – vyhnal z nášho sveta a odvtedy sa doň snažia vrátiť. Lynch mal ako sedemnásťročný videnie, v ktorom sa naozaj vrátili. Videl milióny mŕtvych. Videl, ako sa náš svet rozpadá. Tieto videnia sa mu opakovali a v každom ďalšom sa objavil nejaký nový aspekt, nový uhol pohľadu na koniec sve-ta. Bol presvedčený, že jednu noc pred asi tromi rokmi všetci zomrieme. Vraavel, že tieto tvory, títo polobohovia, prejdú žia-rivo žltými dverami medzi celkom odlišnými realitami. Samo-zrejme, nikto ho nebral vážne. Potom nadišla tá noc a... nič sa nestalo. Aj jeho videnia prestali.“

„Zbožňujem príbehy so šťastným koncom,“ vyhlásil in-špektor Ja.

„Ale pre Lyncha sa to ešte neskončilo. Časom sa mu vide-nia zase vrátili. Predpovedal aj ten vírus šialenstva, viete?“

„Keď som o tom počula naposledy, už to nebol vírus,“ po-znamenalo dievča. „Bol to halucinogén. Chytili tých, čo ho vypustili.“

Kenny sa zasmial. „A vy tomu veríte?“

Inšpektor Ja si ho divne premeral. „Ty nie?“

„Je to priveľmi šikovné, nemyslíte? Skupina anarchistov v rámci vianočného kanadského žartíka vypustí do vodovodných sietí po celej krajine akúsi drogu a o mnoho mesiacov neskôr sa k tomu pekne prizná? Anarchisti prijímajú zodpovednosť za svoje činy? Veď to sa prieči už samotnej podstate anarchizmu, nemyslíte? A viete, kedy ich budú súdiť? Viete, kde ich držia vo väzbe do konca procesu? Lebo ja nie.“

Inšpektor Ja sa odtiahol.

„Mne to znie celkom ako konšpiračná teória, Kenny. Čo sa stalo podľa teba?“

„To neviem, ale Lynch vravel, že za to nemôžu žiadni anarchisti. Vravel, že to boli drobné plátky temnoty, čo lietali po krajine a infikovali ľudí.“

Prekvapilo ho, že inšpektor sa nad tým neuškrnul. Dokonca ani to dievča.

„Viete, koľko ľudí v tých dňoch hlásilo zvláštne javy?“ pokračoval. „Čítal som o tom desiatky správ. Severne od Dublinu tieto čudá ovládli celý jeden nočný klub, ale nedostalo sa to ani do miestnych novín.“

„Mne to pripadá ako masové halucinácie,“ nadhodilo dievča.

„Lynch si to nemyslel. Mal videnie o tom, ako sa tie tvory šíria, infikujú celý svet, nútia ľudí robiť šialené veci, zabíjať sa, bombardovať...“

„Tak fajn,“ prerušil ho Ja. „Už sme si vyjasnili, že Lynch bol psychicky narušený, takže veril v subkultúru superhrdinov a zlých božstiev. Prečo ho potom zavraždili?“

Kenny prekvapene zažmurkal. „No... lebo to bola lúpež, nie?“

„Bola?“

„Nebola? Tak vravel ten... ten policajt, čo so mnou hovoril. Vravel, že to vyzerá na lúpež.“

„Aha.“

Kenny sa zamračil. „Azda si nemyslíte, že to nejako súviselo s tými jeho videniami?“

„Je to možné,“ pripustil Ja.

„Prečo si sa s ním mal dnes stretnúť?“ chcelo vedieť dievča.

„Prepáčte,“ ohradil sa Kenny, „nechcem byť nezdvorilý, ale prečo ma vypočúva aj ona? Čo tu vôbec robí?“

„Praxuje,“ odvetil Ja.

„Obvinili ste ma z vraždy, prepána! To vždy vodíte tinedžerky na výsluch ľudí obvinených z vraždy?“

Ja len mávol rukou.

„Ale kdeže! Len som žartoval. Nemyslím si, že by si niekoho skutočne zavraždil. Pokiaľ si to teda neurobil – pre ten prípad si vyhradzujem právo hovoriť, že som to vravel od samého začiatku. Ale položila ti dobrú otázku, Kenny. Prečo ste sa mali stretnúť?“

„Lebo už niekoľko mesiacov má zase nové videnia, v ktorých ožívajú tiene a ľudia padajú mŕtvi na zem. Je to jeho najnovšia apokalypsa.“

„Čo o nej hovoril?“

„Prečo je to dôležité?“

„Pre mňa je všetko dôležité.“

„Ale on nikoho jasne neoznačil. V tých videniach sa mu nezjavovali mená. Videl akurát niekoho v čiernej róbe. To je všetko.“

„Muža alebo ženu?“

„Nevedel to posúdiť.“

„Nespomínal Veľký prechod?“

Kenny sa zahľadel na inšpektora. Na jeho tvári mu niečo nesedelo. Len čo si to uvedomil, zase rýchlo odvrátil zrak. Mama ho naučila, že nie je slušné takto zízať.

„Nič také nespomenul,“ pripustil Kenny, „ale počul som to od iných. Hovorili o tom ako o veľkom uchvátení.“

Dievča sa zamračilo. „O čom?“

„O uchvátení,“ odpovedal jej miesto neho inšpektor Ja. „Ide o kresťanskú vieru v tom, že Boh zozbiera svojich verných a odnesie alebo ‚uchváti‘ ich do neba. *„A tí, čo umreli v Kristovi, vstanú prví. Potom my, čo žijeme a zostaneme, budeme spolu s nimi v oblakoch uchvátení do vzduchu v ústrety Pánovi, a tak bu-*